

Mihai Vasilescu

**ȚI-AI VINDE CEA MAI
FRUMOASĂ AMINTIRE?**

- r o m a n -

București, 2021

Ilustrație copertă: *Anamaria Bărbulescu*

Ilustrație interior: *Daniela Banciu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILESCU, MIHAI

Ți-ai vinde cea mai frumoasă amintire : roman / Mihai

Vasilescu. - București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95263-4-7

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

**ȚI-AI VINDE CEA MAI
FRUMOASĂ AMINTIRE?**

Oferta

Viața mea a fost alcătuită dintr-o serie de eșecuri.

Marile șanse au trecut pe lângă mine ca un tren de mare viteză care nu a oprit în gară niciodată. Asta poate și pentru că nu fusesem niciodată prea curajos. Aveam uneori impresia că soarta m-a ales pe post de cobai. Am avut totuși noroc de o mică porțiță care mi s-a deschis în cale fără ca eu să împing prea tare de ea.

Îmi amintesc cum mă plimbam pe culoarele liceului într-o dimineață însorită de primăvară. Ochii mei, veșnic încercânați, se luptau cu lumina puternică care încerca să mă umple cu vitamina D. Printre razele soarelui vedeam câte un profesor abătut care târa după el catalogul de parcă ar fi fost o mitralieră fără gloanțe. În spatele zâmbetului larg se ascundeau sutele de ore de ceartă cu soția, dependența de cofeină și încercările eșuate de a-și face un abonament la sala de fitness. Câțiva točilari curajoși ieșeau din clasă și își expuneau temele pe hol, în speranța că vreo tipă, dintre cele populare, va veni să le copieze. Fetele erau însă atrase de băieții care jucau baschet în curtea școlii. Stăteau toate strânse la geam, ca un grup de hiene care își priveau viitoarea pradă. Unele dintre ele știau că au șanse reale de a pune gheara pe băieți, iar altele, mai timide, se refugiau într-un colț și își bârfeau pretendentele. Îmi plăcea să mă uit și să analizez tot ce îmi intra în raza vizuală. Uneori, din cauza asta aveam migrene în timpul orelor.

În această junglă de beton, momentul meu preferat al zilei era atunci când terminam de urcat scările etajului 2.

Pentru unii, acel loc era unul absolut banal, dar pentru mine acolo era clasa unde învăța Chris.

Lui Chris i-am simțit prima oară parfumul acum un an, când s-a transferat la noi în liceu. Chiar dacă nu intrase în aceeași clasă cu mine, s-a nimerit să ne înscriem amândoi la cursul extrașcolar de pictură din week-end. Mereu când o vedeam îmi răspundea cu privirea aceea care spunea: „tipule, te știu de undeva”. Pistruii îi încadrau perfect buzele arcuite în sus. Ochii ei căprui se făceau atât de mici când râdea, încât părea că dispar, ceea ce o făcea să arate ca un zâmbet cu picioare. Părul brunet închis, de o intensitate brutală, îi diminua din inocență, iar sânii erau atât de frumoși încât puteai scrie epopei despre ei. Nu se machia niciodată, ceea ce o făcea să fie o frumusețe naturală. Mă îndrăgosteam iremediabil de fiecare dată când o priveam.

Bineînțeles că nu vorbisem cu ea până atunci. O consideram o ființă de neatins, pusă undeva sus, pe un pedestal. Odată, într-o pauză, urcam scările treaptă cu treaptă, nerăbdător ca un copil care urma să primească prăjitura mult dorită. Prăjitura mea stătea sprijinită de perete și vorbea cu două colege. Și-a întors capul și m-a privit mai intens ca niciodată. Puteam să citesc în privirea ei următoarele: „hai prostule odată, cât să mai aștept?”. Am levitat ușor spre ea, iar timpul părea că se scurgea pe lângă mine precum ceasurile lui Salvador Dali. Țasta era momentul! Urma să îi spun ce simt pentru ea! Ce contează că aveam cearcăne la ochi și părul răvășit de parcă veneam dintr-un război. Amândoi vibram pe aceeași frecvență...

— La ce te uiți?

— La nimic.

— Ia vino încoace.

Mi se pusese un nod în gât. Se pare că visasem cu ochii deschiși: aparent, trecusem de mult de palierul unde stătea Chris și ajunseseam în capătul holului. În locul ei era acum un tip uriaș cu spatele lat cât masa festivă a unei familii bogate, cu geacă de blugi și o cicatrice pe față, în formă de briceag. Se uita la mine de parcă eram o bucată de gumă lipită de spătarul unui scaun. Ce era să fac? L-am ascultat și am pornit spre el.

— Fii atenă! Ai 300 de K?

— 300 de K?

— Da.

— De ce?

M-a apucat de după gât, s-a uitat în jur și m-a luat deoparte.

— Ai auzit de ALC?

— ALC?

— De ce tot repeți ce zic, frățică? Știi sau nu?

— Nu.

— Păi vezi că ești fraier. ALC înseamnă amintiri la comandă, frățică. Adică doze cu amintiri pe care tu le poți cumpăra. E cea mai tare chestie de pe piață. Se vinde mai bine decât iarba.

Comparația cu iarba m-a lăsat rece având în vedere fața lui de narcoman.

— Cum funcționează chestia asta?

— Fii atenă! Am încredere în tine, da? Dacă mai spui cuiva îți fac dinții pilaf. Cu un aparat șmecher, de care tu sigur nu ai mai văzut, ți se bagă o amintire în cap. Nu doare, nu nimic. E ca și cum ai băga un joc pe calculator. Iar tu în timpul

ăsta poți să te joci pe telefon sau să vorbești cu gagică-ta, dacă ai. Durează maxim 10 minute.

Trebuie să recunosc că în viața mea nu luasem droguri. Adică fumasem un fel de țigări, dar nu se punea pentru că a fost doar o singură dată și oricum toată lumea o face. Acum era super diferit: să poți cumpăra amintiri! Amintirile cui? Ce fel de amintiri? Își bătea joc de mine? Cel mai probabil. Până să deschid gura din nou, am auzit că se sună de intrat în clasă.

— Vorbim după ore. Ne vedem pe băncuțe la intrarea în liceu, la 16:15. Eu sunt Max. Cum ziceai că te cheamă?

— Rafael.

Pisoiaș

În timpul orei de istorie m-am gândit numai la ce mi-a spus Max. Un aparat care îți implantează amintiri? Suna foarte bine. De parcă radiațiile de la telefon nu ne prăjeau oricum destul creierul. Cât de repede să avanseze tehnologia?

— Pisoiaș, când a avut loc bătălia de pe Somme?

Am tresărit ca lovit de trăsnet, am ridicat privirea și am văzut ochii bulbucăți, încadrați de sprâncenele desenate cu creionul, ai profesoarei de istorie.

— Vedeți, copiii? Asta se întâmplă când visezi la nemurirea sufletului. Mai bine ai fi atent pentru că eu nu repet de două ori.

Câțiva colegi au pufnit în râs. Pisoiaș... da, ne spunea la toți *pisoiaș* sau *măță*, în funcție de sex. Mă întreb de unde a căpătat ticul ăsta verbal atât de pervers. Profesoara a plecat de lângă mine mândră de faptul că iar s-a impus în fața unui elev indolent, iar eu mă simțeam ca un bondar strivit. Asta e o amintire pe care nu aș fi vrut să o mai am. Oare puteam să îmi șterg propriile amintiri?

În orele care au urmat m-am convins ca nu are cum să existe așa ceva. Plus că era vorba de 300 de K. Sunt o grămadă de bani de care nu aveam cum să fac rost. Trebuia să strâng cel puțin 10 alocații și oricum consideram că încrederea întruchiptă nu luase forma unui tip de a 12-a care sigur avea câteva infracțiuni la activ. Era prea ciudat, nu voiam să mă bag în așa ceva. Ar fi totuși bine să mă duc să îi explic că nu am atâția bani, ca să nu mă trezesc că am de făcut vreo vizită la dentist. Eram chiar lângă școală la terminarea orelor deci nu credeam

că o să mă bată, poate doar să primesc o palmă neobservată, dată în trecere.

După clopoșelul de final, am ieșit afară pe băncuțe și am așteptat 15 minute, dar Max nu aparărea. Colegii erau din ce în ce mai puțini, iar frica era din ce în ce mai mare. M-am obișnuit cu gândul că nu o să mai vină, așa că m-am ridicat să plec când, de nicăieri, o mână mi s-a înfipt în umăr și m-a trântit jos.

— Stai așa, frățică! Unde pleci? Hai să vorbim.

Max era înconjurat de încă trei namile care arătau ca versiunile adolescente ale Clanului Soprano.

— Ia zi, când dai banii?

— Max, 300 de K pentru mine ... nu cred că...

Îi vedeam pe băieți cum deveneau din ce în ce mai încruntați de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie. Era greu să fug în situația asta, cele trei gorile sigur alergau mai repede ca mine iar mâna grea ca o greblă a lui Max aproape că îmi fisura umărul.

— Scuze, nu mă bag.

— Hai, Max! Ne pierdem vremea cu ăsta. Nu i-ai zis de...?

— Nu, normal că nu.

Max mă privea cu furie. Eram sigur că tocmai își mințise prietenii în legătură cu aparatul. Am zis să nu schițez nimic așa că am privit vinovat în jos.

— Bine, hai să mergem. Nu ne-am întâlnit, ai înțeles frățică?

— Da.

Max mi-a dat drumul, mi-a arătat tendențios pumnul și a plecat cu gașca lui spre o mașină verde parcată în capătul

străzii. Scăpasem nebătut, asta era bine. Credeam că dacă aş fi avut cu adevărat 300 de K, cum aş fi scos banii i-ar fi luat şi ar fi plecat. Mă simţeam foarte bine că reuşisem să păcălesc gloata de primare şi să scap nevătămat.

De nicăieri, am început să aud ca prin vis cum cineva îmi striga numele. Ultima oară când verificasem vocea din capul meu era, de fapt, vecina care se îmbăta şi cădea lată lângă peretele dormitorului bolborosind cuvinte fără sens ore în şir. Am întors capul şi i-am văzut pe Gabriel şi Iris.

Prieten și dușman

Eu și Gabriel eram de nedespărțit încă din copilărie. Fiind vecini de bloc, ne-am cunoscut de pe vremea când învățam să ne jucam de-a v-ați ascunselea. Am crescut împreună, am învățat să scriem împreună, am fugit de acasă împreună, am intrat în club cu buletine false împreună și am ajuns la poliție pentru că aveam buletine false tot împreună. Când unul dintre noi afla de un joc video nou venea la celălalt acasă ca să îl testeze. Când unul dintre noi afla că Moș Crăciun nu există venea la celălalt să îi spună să se ascundă în spatele canapelei și să stea cu ochii pe brad în noaptea de Ajun. În liceu am nimerit în aceeași clasă. Nimerit e mult spus: tata s-a sfătuit cu părinții lui unde ar fi cel mai bine pentru amândoi și cum stăteam tot timpul împreună au zis să ne înscrie la același liceu.

Primul an a fost minunat: am rămas amândoi corigenți la matematică. Când unul din noi nu era prezent, profesorul îi pune imediat absență și celuilalt. Familia lui ne-a ajutat mereu când eu și tata am avut probleme cu banii. Se crease o conexiune vitală între noi. Totul a mers ca la carte până când a apărut această umbră a abisului, viperă energetică și hidră cu un singur cap pe nume Iris.

Iris s-a transferat în clasa a 10-a la noi în liceu. De cum a pus prima oară piciorul în clasă, Gabriel a leșinat, la propriu. Nu se simțise prea bine în ziua aceea. După ce și-a revenit a încercat să pozeze în colegul de treabă care o ajută să se integreze în colectivul clasei și așa a rămas. Se îndrăgostise nebunește de ea. După părerea mea, Iris nu era vreo lumină. Mi

se părea superficială și manipuloare. Avea părul vopsit blond deschis și lung până la osul sacral, dar uita să își vopsească rădăcinile. Urât obicei la fete. Se îmbrăca mereu cu haine de firmă și considera că second-hand-ul este pentru săraci. Lui Gabriel îi plăcea faptul că ea poza mereu în fata rea, dar matură și cu principii deși, după cantitatea industrială de fond de ten pe care o afișa de fiecare dată la școală, nu ai fi zis că are prea multă încredere în ea.

— Ce faci, Rafael?

— Unde ați fost toată ziua? Nu ați dat deloc pe la școală.

— Nu erau ore importante așa că am stat amândoi să învățăm pentru teza de la istorie.

— Istoria nu e materia ta preferată? Ai chiulit ca să înveți la istorie?

Iris mă scruta din priviri. Ochii ei albaștri îi dădeau o intensitate aparte privirii, te intimidau, te făceau să intri în pământ. Mai mult ca sigur fuseseră la ea acasă ca să o ajute cu materia, pentru că Iris era atât de bună la istorie încât credea că Troia este numele unui brand de pantofi. Gabriel ar fi făcut orice pentru ea, era ca un cățeluș ascultător, iar ea știa să profite din plin de asta.

— Nu poți să fii niciodată destul de sigur cu programa asta nouă. Eu și Iris mergem în Elixir, vrei să vii și tu?

Elixir era unul din locurile alea scumpe unde pentru o bucată de măslină înfipță într-o scobitoare îți dădeai toți banii pe care i-ai strâns timp o lună.

— Vin, dar nu o să stau foarte mult. Iris, tu ce mai faci?

— Ce să zic... îmi începusem bine ziua, dar acum
trebuie să te suport pe tine.

Ce dulceață de fată.

CUPRINS

Oferta / 7
Pisoiaș / 11
Prieten și dușman / 14
Maestrul / 17
Bani murdari / 23
Plopi / 27
Nu uita de contraindicații / 32
Petrecerea / 36
Vertigo / 43
Prăjitura cu vișine / 45
Elixir / 50
Lovit din dragoste / 55
Bine ai revenit / 59
Ți-ai vinde cea mai frumoasă amintire? / 65
Liniște / 68
Eliberare / 71
Cowboy / 79
Un adevărat talent / 83
Planul / 89
Un nou început / 93
Iris / 97
Strigăte / 101
Totul se termină cu... / 103
Adio / 110
Zece / 114

